

Պարույր Սևակ

Բարով տեսանք

Նելլիին, ծննդյան օրվա առթիվ

Ինձնից հեռու էր նա՛:

Ինձնից հեռու էր նա՛,

Ում ես հագա՛ր անգամ անվանել եմ կյանքում. «ին մոտիկը»:

Նա՛,

Ով բոլորովին անծանոթ էր նաև,

Կարծես կարոտ էր սուկ,

Լոկ ցնորք էր:

Եվ ամե՛ն ինչ կարծես հետքս բողոքում էր...

Կարծես լեռներն անգամ շուռ-մուռ էին գալիս՝ իրենց ստվերներով,

Ինչպես ամեն գիշեր կողքից-կողք է շրջվում մեզնից ամեն մեկը,

Երբ քունն անհանգիստ է ու երագն է խառնակ:

(Թվում է, թե հիմա է՛լ չպիտի լինի ո՛չ մի ստվեր).

Պիտի լինի լոկ շո՛ղ,

Եվ շառավի՛ղ լինի,

Շառա՛յլ լինի,

Լինի երագներով խորանարդված խոր քուն,

Որովհետև...

Հիմա ես ասում եմ սիրով.

-Բարո՛վ տեսանք իրար,

Հագա՛ր բարով:

Բողոքում էր նաև,
Բողոքում էր նույնպես,
Բողոքում էր նույնիսկ... հորիզոնը՝
Իր մենության՝ համար,
Մենակության՝ համար,
Միայնության՝.
Այնտեղ ժամադրվում ու հանդիպում էին երկիրն ու երկինքը,
Միա՛յն ու լոկ նրանք, ուրիշ ո՛չ մի հոգի:
(Է՛լ մենակ չեն նրանք.
Հանդիպել ենք և մե՛նք՝
Մեր հանդիպմամբ կծկած մեզ բաժանող անձիք հորիզոնը):
-Բարով տեսանք իրար,
Հագա՛ր բարով:
Մթնած երկնքի մեջ, իրիկնացող օդում,
Ինչ-որ անտես ձեռքով ինչ-որ անտես բան են գողում:
Չրգողությամբ հիվանդ սև ամպերը
Ապաքինվում կրկին ու լալիս են ուրախ,
Եվ անձրևը հիմա թթխմորվում,
Ուռչում-ուռճանում է պղպրջոցով:
(Թող խմորվի նաև երջանկությունը մեր
Ու դառնա հաց օրվա, ձրի նպա՛ստ՝
Իրար փնտրողների,
Բայց չգտնողների,
Միջահատված-գատված խեղճ սիրագույգերի
Ու սիրագուրկերի ափի վրա):
-Բարո՛վ տեսանք իրար,
Հագա՛ր բարով:
Երեքշաբթին, վախո՛վ, վիզն է քորում՝
Կամենալով խոսել օրենք-իրավունքից:
Բայց կիրակին, հեռվի՛ց, բիբում նրան,

Բայց կիրակին նրան սաստում է խեթ.

(Թող մե՛կ շաբաթվա մեջ գո՛յգ կիրակի լինի)...

-Բարո՛վ տեսանք իրար,

Հագա՛ր բարով:

21.II.1964թ.

Երևան